

Några tankar och iakttagelser från ett medlemsmöte i september månad 2016

Minns i november den ljuva september, är den inledande textraden i en visa skriven av Gösta Rybrant och insjungen av Per Myrberg på skiva. Här handlar det förmodligen om just en skiva ursprungligen och inte en CD. Kommer själv inte ihåg året, men det är nog ett tag sedan Pelle Myra upplät sin stämma. Så här inledningsvis är det oundvikligt att inte kommentera denna ljuvligt varma september. Men kommer man verkligen ihåg känslan, sedan när man är inne i gråyllets månad november, den mestadels blöta och mörka. Och vad kommer man ihåg överhuvudtaget av populärmusik från den tidiga ungdomen, oavsett om man stammar från 30-40-50-talen o s v. Hur mycket vi minns av gamla låtar kan man säkert med hjälp att sina cirkelkamrater plocka fram i den nya roliga cirkeln ”**Från trattgrammofonen till Spotify.**” Musik har ju en särskild förmåga att även plocka fram den känsla som var förknippad till just någon speciell låt. I mitt minne dyker det faktiskt väldigt ofta upp hur jag och kompisarna i min tidiga ungdom sjöng tillsammans ur ett litet häfte i A6 format som hette Aktuella Schlagers, som utkom med jämna mellanrum. Ett exemplar har jag fortfarande i min ägo. Arne Lambert är den som pryder omslaget och i häftet finns förstås texten till Gotländsk sommarnatt, plus ett flertal andra låtar som var aktuella just då.

På dagens medlemsträff ställer Kent frågan rakt ut i församlingen om vi någon gång i livet har träffat på en människa som har varit orsaken till att ens liv har tagit en helt annan riktning. Att man helt enkelt har ifrågasatt om är på rätt spår här i livet. Detta enda liv vi har, är vi tillräckligt rädda om det eller litar vi allt för mycket till försynen. En sådan medpassagerare på flyget fick Kent att fundera över hur hans hjärta mådde egentligen, och vikten av att vårda det. Hur viktigt det är att använda vår kropp och våra muskler hela livet, handlade det mycket intressanta Seminarium som anordnats i Växthus 1 i Huddinge centrum. Den kropp som så gärna studsade runt på ystra ben när vi var små, måste vi nu som äldre puscha på lite extra för att inte stelna till i förtid. På grund av denna insikt så har Kent funderingar på att plocka fram hantlarna för att uppgradera muskelmassan. Kan det vara så att det stundar ett namnbyte framöver till, *Kent Schwarsenegger*.

Forts.

Lite stuns i benen kommer det i alla fall att behövas framöver, för den 12 okt ska det travas runt i salarna på Kungliga slottet. Då det blir guidad visning av representationsvåningarna och den 17 november blir det även då en guidad visning, men då på Vasamuseet.

Och varför inte en tur med PRO Stuvsta den 17 oktober som anordnar en heldags bussutflykt ”**På Huddinges landsvägar**”. På dessa Landsvägar har jag och flera med mej i föreningen cyklat runt med ”Cykelgruppen ” under flera år under ledning av spänstfenomenet (mannen som cyklade uppför alla backar sittandes) *Åke Sjöblom*. Sedermera var det *Gunnar Andersson* som lotsade oss runt både i och utanför kommunens gränser.

Nu när vi är inne på fenomen och överlevare så kan man inte låta bli att notera att den 30 september kommer Arne Weise till ABF i Huddinge och berättar om det liv som han upplever har varit en cirkus. Och ljuger inte tidningarnas löpsedlar alldeles för mycket så antar man väl att så är fallet.

Kent slog ett slag för den, för hösten nya föreläsningsserien (den som inleddes med seminariet i Växthus 1). Därefter blir det en mindre föreläsning i föreningslokalen om hörsel och hörapparater. Den tredje och sista önskade man inte skulle behövas. Då kommer polisen Anna Schelin och pratar om hur man som äldre kan skydda sig mot de sluga bedragare som har inriktat sig på just denna målgrupp. Detta var ju lite om allting och mycket om ingenting, sa min sommarpappa när han tyckte att ”kärringarna ” hade pratat färdigt och han ville gå hem.

Så nu blir det dags för lite stå-upp med Thomas Oredsson som har varit hos oss tidigare. Denna gång kanske inte skrattades lika hejdlöst som sist, men inte mindre roande för det. Ordklurigheter som den poesi/ramsa som Thomas framförde, där vars hela text började på H eller L, och få det till en hel story är enastående skickligt. Att leka med ord i form av roliga ramsor eller knyta ihop raderna i en limerick så att just den sista raden får den rätta knorren, eller förvånas över hur man får till ett namn på en bok, eller en dikt som, *Noen gang är det okej att leva*, eller *Strumpor som längtar*, är något att fundera över på vägen hem en dag som denna. Människor som vurnar för att föra berättartraditionen vidare, framstår ofta som mycket levande personer. När Thomas härmade sin fars högravande recitation av dikten **Spela Kula**, kom jag att tänka på min mammas idol, Georg Rydeberg, sprungen ur den gamla skolan för hur man *då* skulle artikulera sitt tal på Dramatiska teatern. Men var och en är ju barn av sin egen tid.

Så småningom kom det alltid lika efterlängtade kaffet, till alla de 102 medlemmarna. Därutav var det sju stycken som var här för allra första gången. Och nu mer så bjuder ju föreningen på inträdet (som då även inkluderar kaffe med dopp) för den som kommer ny.

När vi kaffetanter anlände till köket idag så fick vi samsas med en cateringfirma som skulle servera begravningskaffe. Det blev en aning trångt. Men sådant är stundom livet i Klockargården. Som tur är får vi ha vår disk ifred. Men som de rutinerade damer vi är så gick diskandet som en dans även denna gång. Och vi får väl säga som Roy och Roger i Macken. Hej då köket, vi ses(inte) i mör`n, men snart igen. Om en månad så där och då kommer det en annan man som kan konsten att berätta både i ord och ton, nämligen Ulf Bagge, missa inte det.

Eva L